

ganske anderledes paa Sagen. De er pludselig blevet meget ømme overfor disse Bestyrelshonorarer, som for enhver Pris ikke maa behandles paa den Maade; Københavns Magistrat har slet ikke Ret efter de Herrers Mening i den Betragtning, som Magistraten anlægger, naar den her i Bilaget siger, at „de Betragtninger, som motiverer en Indtægtsgrænse, ikke ses at gælde for Bestyrelsesmedlemmer, for hvem Bestyrelshonoraret normalt vil være en Biindtægt“, og derfor henstiller, at Indtægtsgrænsen ophæves for disses Vedkommende, hvilken Henstilling er blevet fulgt. Men det kan det ærede Medlem Hr. Henningsen paa ingen Maade billige, og jeg forstaa særdeles vel Grunden. Naar vi taler rent ud om den Sag, er Grunden den, at de ærede Medlemmer Hr. Henningsen og Hr. Parkov repræsenterer kommunale Interesser, føler sig som Kommunal-mænd i denne Forbindelse, repræsenterer Interesser, som de frygter vil lide Skade derved. Der vil ske en Indskrænkning i de Kommunetyperes Adgang til Beskatning, som de to Ordførere særlig føler sig som Talsmænd for. Derfor spørger jeg det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen, om han vil angive mig Vejen til en Ordning af disse Spørgsmaal, som kan være tilfredsstillende til alle Sider.

Og naar paa saa mange Punkter Meningerne er saa stærkt delte, Opfattelserne staa saa skarpt mod hinanden, som Tilfældet netop er i disse Spørgsmaal, fordi Interesserne er saa forskellige indenfor de forskellige Kommunetyper, ser jeg ikke bedre, end at saa maa man, inden man skrider til den dybtgaaende Revision, som det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen kræver, lade Sagen i noget højere Grad modnes, idet det dog formodentlig maa erkendes, at de Regler, vi for Øjeblikket har, har virket nogenlunde tilfredsstillende, saaledes at vi vel for en kortere Tid i alt væsentligt vil kunne beskatte til Kommunerne paa Grundlag af dem. Men netop i det Materiale, som her er tilvejebragt, er der givet et udmærket Grundlag for Overvejelser indenfor den sagkyndige Kreds, som samles i det Udvalg, som jeg føler mig sikker paa, dette Lovforslag vil blive henvist til. Der vil ogsaa herigennem være tilvejebragt et Grundlag for yderligere Overvejelse af disse Spørgsmaal indenfor de store kommunale Organisationer, indenfor hvilke flere af de ærede Ordførere spiller en fremtrædende Rolle, saaledes at denne Sag herigennem og yderligere gennem de Forespørgsler, der endnu ikke er besvaret,

kan blive underbygget paa en Maade, som jeg synes, vi maa have den underbygget paa, inden vi skrider til den dybtgaaende Revision, som jeg vel forstaa, at man fra forskellig Side kan ønske.

Det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen var inde paa den Betragtning, at efterhaanden som Kravene til Kommunerne stadig vokser, Byrderne bliver større og større, maa Kommunerne ogsaa have Adgang til at udskrive de fornødne Skattebeløb, og det er ganske sikkert. Men nu maa det ærede Medlem vel forstaa, at hvilke Udgifter Kommunen faar, afhænger ikke blot af den Lovgivning, som i saa Henseende tilvejebringes, men det afhænger ogsaa i meget betydelig Grad af, paa hvilken Maade den anvendes, og der vil jeg haabe, at lige saa ivrig som det ærede Medlem her i Dag har vist sig at være for, at Kommunerne faar Adgang til at udskrive de fornødne Skatter til at dække Udgifterne, lige saa ivrig vil han være for indenfor det forsvarliges Grænse at bidrage til at holde disse Udgifter nede.

Det ærede Medlem siger, at de Udgifter, som Kommunerne har til Fattighjælp, dog uden Fattighjælps Virkning, er stærkt stigende, og jeg forstaa vel, at adskillige i de senere Aar gennemførte Bestemmelser kan foranledige en Stigning. Udgifterne til de kronisk syge, som føres over paa § 61, vil naturligvis bevirke en Stigning; men at det skulde være et Beløb af nogen særlig tyngende Karakter — for de fleste Kommuners Vedkommende i hvert Tilfælde —, vil jeg dog ikke antage. Naar det ærede Medlem saa i den Sammenhæng peger paa, at Alderdomsunderstøttelseslovgivningen falder med Hensyn til den Udgift, den foranlediger, i stigende Grad tungt paa Kommunerne, saa har det ærede Medlem Ret. Jeg har gentagende her fra dette Sted gjort Rede for den mægtige Stigning, der har været i disse Udgifter; men jeg har rigtignok med det samme hævdet, at jeg mener, at et meget stort Tal af vore Kommuner med Hensyn til denne Udgift er gaaet betydeligt videre, end Nødvendigheden bød, og betydeligt videre, end rimeligt var; og denne Udtalelse fastholder jeg. Thi naar vi ser, at samtidig med, at Pristallet ligger oppe omkring 200, altsaa Priserne omtrent er fordoblet, er Udgiften til Alderdomsunderstøttelser i Landets Kommuner taget som Helhed 4-doblet, saa siger jeg, at saa er man gaaet videre, end den økonomiske Tilstand paa nærværende Tid tillader. Man er gaaet saa langt, som man overhovedet kunde under Hensyn til de